

RAŤAFÁK MALONE

NAJVÄČŠÍ KLAMÁR NA SVETE

Albatros

BARRY
HUTCHISON

Práve som stratil
schopnosť klamať!

Ilustrovala
KATIE ABEYOVA

Raťafák Malone 1: Najväčší klamár na svete

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

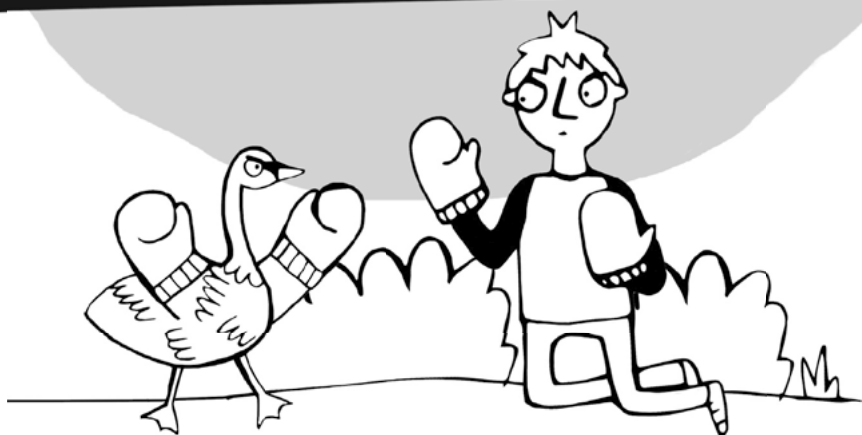
Barry Hutchison
Raťafák Malone 1: Najväčší klamár na svete – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

RAŤAFÁK MALONE

NAJVÄČŠÍ KLAMÁR NA SVĚTE

BARRY HUTCHISON

ILUSTROVALA KATIE ABEYOVÁ

Albatros

Moire – za opatrovanie detí a vianočné
večere... a zato, že si na mňa nenakričala,
keď ti mojou vinou vybuchli sviečky ~ BH

Chlapíkovi s čiapkou a nášmu chlpatému synovi,
barónovi Francisovi Cikcakovi (tretiemu) ~ Katie Abeyová

KAPITOLA 1

ZOZNÁMTE SA S RAĎAFÁKOM

Theo si vyložil tašku vyššie na plece a pochybovačne na mňa pozrel.

„Neveríš mi, čo?“ spýtal som sa.

Pokrútil hlavou. „Že ťa požiadali, aby si šiel na výpravu na severný pól?“ odfrkol. „Nie, Raďafák, to naozaj nie.“

Nasadil som dotknutý výraz. „Teraz si ma fakt zranil, Theo,“ odvetil som. „Vzhľadom na to, že máš byť akože môj najlepší kamoš, to fakt bolí.“ Zhlboka som sa nadýchol. „Ale máš pravdu. Nepožiadali ma, aby som šiel na výpravu na severný pól.“

„To som vedel,“ vyhlásil Theo.

„Požiadali ma, aby som viedol tú výpravu.“

„No dobre,“ odvetil Theo. „Tomu už skôr verím.“

„Prijímam ospravedlnenie,“ povedal som, keď sme odbočili na našu ulicu. Theo býval o troje dverí ďalej a chodili sme spolu do školy aj zo školy od prípravnej triedy. Keď sme do nej začali chodiť, boli sme rovnako vysokí, ale teraz sa týčil nadomnou ako žirafa.

„Ja som sa neospravedlnil!“ zavrčal Theo.

„V duchu si sa ospravedlnil,“ namietol som. „Ver mi. Som jasnovidec.“

„To určite,“ zasmial sa Theo. „Na aké číslo myslím?“

Poklopkal som si prstom po hlave. „Štyri.“

Theo mierne vyvalil oči, potom pokrútil hlavou. „Šťastná náhoda.“

„Vedel som, že to povieš,“ vyhlásil som.

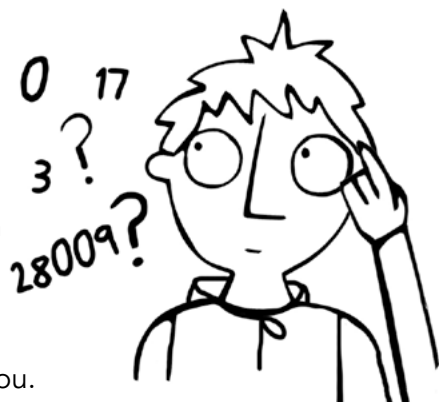
Uškrnul sa. „Ty si taký klamár, Raťafák.“

„Ako sa opovažujete, pane!“ zdvihol som päste. „Vieš, čo sa stalo poslednému človeku, ktorý ma označil za klamára?“

„Áno, nič,“ povedal Theo. „To som bol ja dnes

ráno, keď si tvrdil, že ak psy jedia džem, vybuchnú.“

„Je to pravda!“ namietol som. „Čítal som to v knihe.“

Zastali sme pred Theovým domom. „Tak čo?“ spýtal som sa. „Čo budeš robiť tento víkend?“

„No, nemôžem súťažiť s tvojím výletom na severný pól,“ priznal Theo. „Pravdepodobne sa budem hrať na Xboxe a vyjedať hranolčky.“

Prikývol som. „Ako inokedy.“

Preskočil cez ich bránu do záhrady. „Viac-menej. Uži si sneh, Raťafák. A bacha na polárne medvede.“

„Ach, nejdem tam,“ vyhlásil som. „Chceli, aby som si obliekol bundu, tak som to odmietol. Nikdy nenosím bundu.“

„Aj teraz máš na sebe bundu,“ podotkol Theo.

„Toto je nepremokavá vetrovka,“ namietol som. „To sú dve rozdielne veci, Theo. To vie každý.“

Theo sa zasmial. „Opravujem sa. Tak teda zajtra?“

„Ty sa postaraj o Xbox, ja prinesiem hranolčky,“ navrhol som. Zložito sme si podali ruky, ani jeden z nás nevedel, ako sa to robí poriadne, potom sme sa rozlúčili. Po zvyšok cesty domov som sa uškŕňal. Xbox a hranolčky. To bude super víkend.

Aspoň som si to myslel.

„Tak teda,“ mamina sa poobzerala okolo stola.
„Aký ste mali deň?“

Mamina sa na nás usmievala radostnejšie než zvyčajne. V spojení s tým, že pre nás prichystala obrovskú porciu párkov a hemendexov – čo robievala len pri mimoriadnych príležitostiach –, to prezrádzalo, že niečo sa chystá. Pozorne som ju sledoval a usiloval sa uhádnuť, o čo ide, ale mamina vie byť veľmi vyhýbavá, keď chce.

Ocino sa usmial. „Dnes som zložil pesničku o...“
Poklopkal prstami po stole, napodobujúc vírenie

bubnov. „O toaletnom papieri,“ oznámil. Ponoril hranolček do vajca a oprel sa na stoličke. „Viem, viem, vidím, že to na vás zapôsobilo, ale, prosím vás... nežiadajte ma o autogramy.“

„O toaletnom papieri? Stavím sa, že smrdí,“ hrdo som sa uškrnul na svojom geniálnom vtipе. Ale nikomu inému to nedošlo.

„To odvolaj, Dylan,“ mamina ma oslovila skutočným menom ako vždy. „Váš otec tvrdo pracuje na tých hlúpych pesničkách, aby ste mali čo jesť.“

„Na hlúpych pesničkách?“ ocino zhíkol a priložil si ruku na hrud'. „V živote sa ma nič tak nedotklo!“

Mamina len zamietavo mávla rukou. „Veď vieš, ako to myslím.“

Ocino pokrčil plecami. „Áno, viem.“

Predpokladám, že mala pravdu. Ale nezdalo sa mi, že by ocino naozaj tak tvrdo pracoval. Posledná pesnička, ktorú zložil, bola reklama na psie žrádlo

a spievalo sa v nej len: „Hav, hav, hav, hav, hav, hav,“ stále dookola.

„Prepáč, oci,“ ospravedlnil som sa. „Tá tvoja pesnička je určite skvelá.“

Ocino len pokrútil hlavou. „Veru nie je. Je hroz-
ná. Ale aj tak ďakujem.“

„A čo ty, Jodie?“ spýtala sa mamina.

Všetky oči sa upreli na moju sestru, ktorá po-
maly postrkovala vidličkou po tanieri fazuľu. Zdvihla
pohľad a vybrala si z ucha slúchadlo. „Čože?“

„Aký si mala deň?“ spýtala sa mamina.

„Ušlo to,“ pokrčila plecami a znova si strčila slú-
chadlo do ucha.

Mamina sa na ňu ďalej usmievala, čakala viac.
Ale nedočkala sa.

„No dobre!“ obrátila sa na mňa.

„Dylan?“

„Bojoval som s labuťou.“

Mamina zažmurkala. To očividne nečakala. Pozrela na ocina, ten len prevrátil oči.

„Tak fajn. Zdá sa, že všetci ste mali produktívny deň,“ povedala. Nervózne si odkašľala, potom sa naklonila a vybrala Jodie z uší slúchadlá.

„Čo má byť?“ protestovala Jodie.

„Dnes mám pre vás dobrú správu,“ oznámila mamina a usmiala sa priveľmi zoširoka, aby to pôsobilo prirodzene. „Príde k nám na návštevu teta Jas!“

Ocino zhíkol.

Jodie zastonala.

Ja som sa zakuckal do pohára a pomarančový džús mi vyšiel nosnými dierkami. Bolo to prekvapivo osviežujúce.

„Čože?“ zatahol ocino. „Ako to myslíš, že k nám príde na návštevu teta Jas?“

Teta Jas bola moja teta. Kľúč je v jej mene. Je to mamina sestra, trochu ako mama, ibaže mladšia, tmavovlasá a oveľa, oveľa hlučnejšia. Naposledy nás navštívila pred viac ako rokom a doteraz sme sa spamätávali z tej pohromy.

Teta Jas bola trochu... vyčerpávajúca. Vždy hovorí na plné pecky, a keď sa smeje, znie to celkom, akoby ste škripali nechtami po tabuli. S maminou sa vždy navzájom urážali a usilovali sa prekonať jedna druhú. Pri poslednej návšteve na seba nakričali v kine. Pred dvesto divákmi. Počas filmu.

Pochyboval som, že mamina sa teší na jej návštevu, ale usilovala sa to prijať statočne. Strčila si do úst hranolček, pokrčila plec om a chrúmala.

„Chcem len povedať, že príde Jas. Na víkend. Ona, Steve a...“

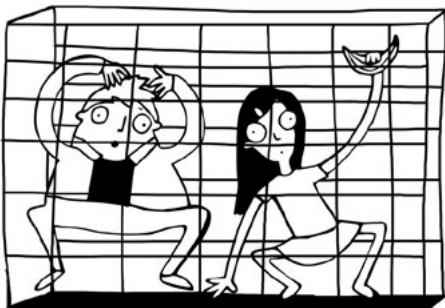
„Len nie deti,“ ocino zdesene vyvalil oči. „Prosím, len nie aj deti.“

„Pravdaže príde s deťmi,“ mamina tľoskla jazykom. „Čo by s nimi inak robila?“

„Predala ich do zoo?“ zamrmlala Jodie.

„Nehovor tak o svojom bratancovi a sesternici,“ napome-

nula ju mamina. Začínala byť podráždená. Každú chvíľu začne poklopkávať nohou.

A potom vybuchne. Bolo treba čím skôr rozptýliť napätie. Najvyšší čas uplatniť ratafákovský šarm.

Vyfúkol som džús nosnými dierkami a položil pohár na stôl. „Ja si myslím, že to bude milé, keď k nám prídu.“

Ocino a Jodie na mňa neveriacky pozreli. „Už si v živote povedal zopár nehanebných klamstiev, Raťafák,“ poznamenala Jodie. „Ale toto je nabetón najväčšie.“

„Prestaň hovoriť bratovi ‚Raťafák‘,“ napomenula ju mamina.

„Každý mu hovorí Raťafák.“

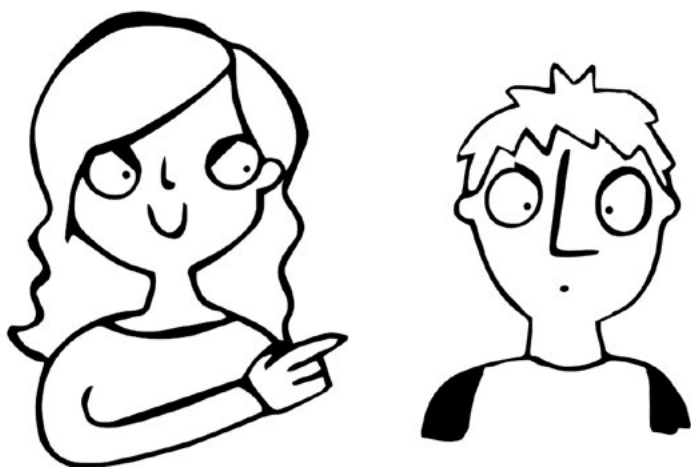
„Ale nemali by,“ mamina sa naklonila ku mne a silno mi stisla ruku, akoby ma chcela utešiť. „On za to nemôže, že má taký veľký nos.“

„Mne sa nezdá veľký,“ ohradil som sa.

Jodie prikývla. „Veru je. Je naozaj velikánsky.“

„Pripomína nos sochy,“ poznamenal som.

„Skôr sloní chobot.“

Vystrelil som vidličkou na Jodie kečupový hranolček. V poslednej chvíli uhla a naša nemecká doga Kazisvet vyskočila z dlážky a uchmatla ho v letku.

Bolo to celkom ako výjav z *Jurského parku*, iba-

že so psom namiesto dinosaura, a so zemia-

kom namiesto

jačiaceho turistu. Hoci Kazisvet nie je taký obrovský ako T-rex, apetít má rovnaký.

„Hej!“ skríkla Jodie a nabrala do ruky vajce.

Ocino zdvihol ruky, aby sme sa upokojili. „Prestaňte, vy dvaja!“ zvolal. „Všetci sa upokojte. Prestaňte hádzať jedlo. Prestaňte hovoriť o Raťafákovom veľkom nose a vyriešme problém, ktorý treba vyriešiť.“

Počkal, kým Jodie odloží vajce na tanier (čo na Kazisvetovo veľké sklamanie aj urobila), potom za-

hryzol do párku. „Tak teda,“ zamyslene prežúval.
„Kedy majú prísť?“

„Dnes večer,“ oznámila mamina.

Teraz zabešlo ocinovi. Zdalo sa, že vdýchol kus párku. Vyvalil oči a zúfalo si búchal do hrude, kašľal a panicky blábotal.

„Ukáž sa, ja ovládam Heimlichov manéver,“ vyhlásil som a vyskočil od stola. V skutočnosti som neovládal Heimlichov manéver, ale kedysi som v televízii videl, ako sa to robí, a nezdalo sa mi to

ťažké.

Objal som ocina odzadu a zdvihol ho na nohy. Zistil som, že je ťažší, než sa zdá, a okamžite som sa zvalil dozadu a stiahol ho so sebou. Keď sme dopadli na dlážku, ozvalo sa *bum* a *tresk*. Pri tom prudkom náraze kus párku vyletel vysoko do vzduchu, kde ho okamžite uchmatol nadšený Kazisvet a bez problémov ho zhltol.

Jodie sa sklonila ponad stôl a pozrela na nás.
„Takže to bol Heimlich?“

„Vylepšený Heimlich,“ zastonal som, keď sa ocino odkotúľal nabok. „Môj zlepšovák.“

„Dnes večer?“ zhíkol ocino, keď sa zmohol na slovo. „Prečo prídu dnes večer?“

„Osy,“ oznámila mamina.

Jodie, ocino a ja sme sa na seba pozreli.

„Všetci ste počuli, že povedala ‚osy‘, tak je?“ spýtal som sa.

„Majú osie hniezdo,“ vysvetlila mamina.

„Dúfam, že ho neprinesú so sebou,“ zatiahol som.

Mamina cmukla. „Netáraj hlúposti, Dylan. Majú ho doma. A nikto s tým do pondelka nič neurobí.“

Ocinovi sa tvár sfarbila do smiešneho odtieňa fialovej. „V pondelok? Hádám len nezostanú do pondelka, alebo áno?“

„Pravdaže nie,“ odvetila mamina. Ocinovi sa trochu uľavilo, ale netrvalo to dlho. „Zostanú do utorka.“

„Čože?!“ zvolal ocino.

Mamina sa uškrnula. „Nie naozaj. Odídu domov v nedeľu.“

Ocino sa usadil na stoličke a nepokojne sa zahniezdil. Pozrel na zvyšok parku, potom tanier odtisol. Bolo mi jasné, ako sa cíti. Návšteva tety Jas znamenala, že sa môžem rozlúčiť s Xboxom a hranolčkami s Theom.

„Možno to nebude až také zlé,“ utrúsil ocino.
„Budú u nás len pár dní.“

„To je ono!“ zvolala mamina, ale tvár mala rovnako popolavú ako on. „A ktovie? Možno to bude zábavné,“ dodala.

„Z-zábavné?“ vyjachtal ocino a silene sa usmial.
„Teda... zábavné. Áno. Zábavné. Možno máš pravdu.“

Ukázalo sa, že nemala pravdu.

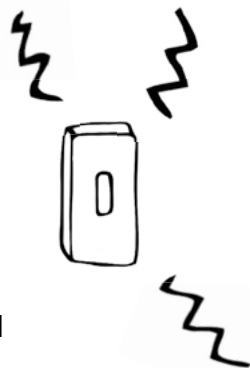
KAPITOLA 2

TETA JAS

Odpratali sme tanieru od večere a pochutnávali si na Vienette (s mäťovou príchuťou), keď zazvonil zvonec. Kazisvet vyskočil na nohy a odušu začal štekaf. Ocino pozrel na maminu a chabo sa usmial.

„A je to tu.“

„A je to tu,“ pritakala mamina. Naklonila sa k nemu a stisla mu ruku.

Zvonec znova zazvonil. Kazisvet štekal ešte hlasnejšie. „Asi bude lepšie pustiť ich dnu,“ nadhodila mamina.

Nikto sa nepohol.

„Áno,“ súhlasil ocino.

Stále sa nikto nepohol.

Zvonec zazvonil tretí raz. Kazisvet vytrvalo štekal, ale teraz po nás po očku pokukoval, akoby sa bál, že sme ohluchli. To napätie ma ničilo, takže prv než mohli znova zazvoniť, vyskočil som na nohy. „Tak teda otvorím, nie?“ spýtal som sa.

Len čo som odomkol, teta Jas otvorila dvere dokorán a takmer ma zrazila z nôh.

„TRADÁÁÁÁ!“

zvolala ako kúzelník, ktorý práve predviedol parádny trik. „Sme tuuuuuu!“

Kazisveta to ešte väčšmi rozčertilo. Začal behať dookola, štekať a zavýjať, no na nikoho konkrétneho. Teta Jas naňho ostražito pozrela a načiahla sa k mojej tvári. „Ach, pozrime sa, aký si ty veľký!“ zvolala a našpúlila ligotavé červené pery, aby ma pobozkala.

„To by som nerobil,“ varoval som ju. „Mám hnedú smrť.“

Jas zaváhala. „Čo je hnedá smrť?“

„Je to ako čierna smrť, len nie taká zlá,“ vysvetľoval som. „Na tvojom mieste by som zachoval odstup.“

Jas sa zamračene pozrela na maminu. „To myslí vážne?“

Mamina pokrútila hlavou. „Nie.“

Jasina tvár sa rozžiarila. „Ach! Takmer som ti naletela! Pod sem.“ Zrazu ma zahalil oblak parfumu, Jas ma mocne objala a vtisla mi na čelo veľký mokrý bozk. Ponad jej plece

som videl, ako sa cez dvere šuchnú tri ďalšie tie-
ne – dva malé a za nimi jeden veľký.

Ako mám opísať svoju sesternicu

Sophie a bratanca Maxa? Tak teda
ona sa volá Sophie a on Max.

Sophie je o pár rokov mladšia ako
ja a je svojím spôsobom v pohode,

v skutočnosti nie je veľmi zaujíma-
vá. Mamina by to nikdy neprizna-

la, ale zo Sophie sme všetci mierne
mimo, lebo nič nehovorí, celý čas

len vyvaľuje oči. Na druhej strane

Max nám nenaháňa hrôzu, on je jednoducho hroz-

ný. Má sedem rokov, zbožňuje hlasné

zvuky a veľké násilie a pravdepo-

dobne je tak trochu démon.

Keď neublížiuje ľuďom bez

príčiny, ťahá hmyz za nohy,

naháňa mačky alebo ničí

všetko, čo mu príde pod

ruku. Rád robí problémy, ale

Jas ani Steve ho nikdy nenapo-

mínajú. Keď u nás boli naposledy, nalial do sterea pomarančový džús a celkom ho zničil. Jas a Steve to odbili smiechom, akoby to bola „sranda“.

Okrem toho Max je hrozne sebecký, preto sa teraz vrhol rovno na mamin dezert a pustil

sa do jedenia, ani nepozdravil.

„Z neho si nič nerobte,“ povedala Jas. „Je to len chlapec, ktorý rastie. Je jednoducho hladný.“

„Mne sa nezdá hladný,“ zamrmlal ocino, ale

v Kazisvetovom štekote jeho slová zanikli. No mal pravdu. Kým Sophie bola na svoj vek drobná a vycivená, Maxovi chýbali do tvaru dokonalej gule možno tri hamburgery. Steve sa vtackal dnu a prehýbal sa pod ťarchou batožiny, ktorú niesol. On a teta Jas žili spolu takmer

pätnäšť rokov, ale Steve sa odmietal oženit, vraj to nie je „moderné“. Mamina hovorí, že sa jednoducho bojí viazať, zato ocino sa vyjadril, že sa skôr bojí tety Jas.

Nech to bolo akokoľvek, začul som, ako mamina hovorí, že Jas toho už má plné zuby, ako sa usiluje vyhnúť manželstvu, a v poslednom čase sa pre to dosť hádali. Takže sme sa mali na čo tešiť...

Videl som, ako ocino stuhol, keď videl, koľko tašiek Steve nesie, ale zahryzol si do pery a nič nepovedal.

„Kam ti dám toto, zlatúšik?“ spýtal sa Steve. Na očiach mal slnečné okuliare, hoci vonku pršalo. Ale pokiaľ som si spomínal, Steve nosil okuliare stále, aj doma.

S Jodie sme sa na seba pozreli. „Zlatúšik?“ naznačili sme ústami.

„Kamkoľvek,“ Jas sa ani neobrátila. Hovorila sekaným hlasom, a tak som usúdil, že Steve zrejme niečo pokašľal.

Vtom Jodie vykrikla: „Kazisvet! Ticho!“

Kazisvet okamžite prestal štekať a prekotúlal sa na chrbát. Jodie je jediná osoba v rodine, ktorú poslúcha, zrejme preto, lebo mu naháňa strach. „Ahoj, teta Jas,“ privítala ju Jodie a pokúsila sa o čosi, čo sa tak trochu podobalo úsmevu.

Vstala a krátko Jas objala, potom si znova sadla. Kým to urobila, Max jej už zjedol polovičku zmrzliny a pokukoval po mojej porcii. Chránil som si misku rukami.

„Okýchal som ju,“ vyhlásil som a pohľady sa nám stretli. „Dva razy. Úmyselne.“

Ďalšie minúty sme si hovorili „ahojte“, „teší ma, že vás vidím“ a „vyzeráte dobre“. Max dojedol všetky dostupné dezerty, keď odchádzal, kopol do stola, potom sa rozvalil na sedačke a zapol telku. Jas nás všetkých znova vyobjíjala, pritom sa správala k Stevovi nevšímavo a Sophie zostala stáť na kraji izby a všetci sme z nej boli vydesení.

Potom sme strávili pár minút v rozpačitom tichu a pol hodiny po Jasinom príchode bolo cítiť napätie. Opustili sme jedáleň a prešli do obývačky, usadili sme sa na sedačkách a opierali sa o opierky. Max sa presunul k ocinovu kreslu, rozvalil sa hore nohami a sledoval kreslené filmy. Ocino sa naňho nespokojne pozeral, ale Max bol prívelmi zaujatý telkou a nevšímal si ho.

„Tak teda predpokladám, že nemáte na víkend nijaké plány,“ povedala Jas tak trochu vyčítavo.

